

Список використаних джерел:

1. Закон України “Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування” №. 2464-VI від 08.07.2010 р. [Електронний ресурс] <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2464-17>
2. “Порядком формування та подання страхувальниками звіту щодо сум нарахованого єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування” затверджено Постановою правління Пенсійного фонду України № 22-2 від 08.10.2010 [Електронний ресурс] http://ot4et.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=5&Itemid=11
3. Тамара Прощина. Єдиний внесок: бухгалтерський і податковий облік // Все про бухгалтерський облік – 2011 – № 4

ГАРАНТІЙНІ ВИПЛАТИ ТА ВІДПУСТКА

Татара О. І., студентка*

**Науковий керівник – к.е.н., доцент Левченко З. М.*

У контексті більш широкого питання реформування трудового законодавства України доцільним є виділення проблеми гарантійних виплат. Її актуальність обумовлюється тим, що значна кількість працівників стикається з незручностями, які викликані незадовільним станом системи правових норм, спрямованих на врегулювання правовідносин між працівниками і роботодавцями щодо гарантійних виплат, невідповідності їх суспільним потребам.

Під соціально-економічним призначенням гарантійних виплат розуміється збереження за працівником досягнутого ним рівня доходів в той період, коли працівник не працював. Саме такою спрямованістю гарантійні виплати відрізняються від інших виплат роботодавців на користь працівника.

Дискусійним питанням в теорії трудового права України є належність виплат за відпустки до гарантійних виплат.

На думку А. Пашерстника, плата за відпустку належить до компенсаційних та інших виплат. Універсальну позицію займає В. Франціяну, яка полягає в тому, що суми, які виплачуються перед відпусткою, в одному випадку являють собою різновид заробітної плати, а в іншому змішану правову категорію. На наш погляд, більш обґрунтованою є точка зору Л. Гаранщенко. Її позиція полягає в наступному. Відповідно до ст.1 Закону України “Про оплату праці” заробітна плата – це винагорода, обчислена як правило, у грошовому виразі, яку за трудовим договором власник або уповноважений ним орган виплачує працівникові за виконану ним роботу [2]. Оскільки під час відпустки працівник безпосередньо не виконує свої трудові обов’язки, а відпочиває або виконує спеціальне завдання (закінчує роботу над написанням дисертації), то й збереження середньої заробітної плати за час відпустки не є винагородою за виконану роботу. За своєю природою ці кошти виступають гарантійними і компенсаційними виплатами. Ознака га-

рантійності тут застосовується через функціональну мету такої виплати – забезпечити працівникові матеріальну можливість повноцінного і ефективного відпочинку.

Проведений загальний аналіз теорії та нормативного закріплення гарантійних виплат у чинному законодавстві, враховуючи сучасні економічні процеси, спрямовані на ствердження ролі власника, дозволяє їх умовно поєднати в три групи:

- що залежать від власника;
- здійснення права працівника на оплачувану відпустку;
- що не залежить від власника, але необхідні для здійснення державних, громадських обов’язків та функцій місцевого самоврядування.

До першої групи можна віднести такі гарантійні виплати: при переїзді на роботу в іншу місцевість, при службових відрядженнях, за час підвищення кваліфікації з відривом від виробництва, за час перебування в медичному закладі на обстеженні.

Друга група гарантійних виплат пов’язана з оплатою відпустки.

Третя група гарантійних виплат стосується здійснення повноважень депутатами місцевих рад, посадовцями професійних спілок, членами виборчих комісій [1].

Підсумовуючи викладену проблему гарантійних виплат в їх теоретичному та прикладному аспекті, ми дійшли висновку про застарілість нормативного матеріалу, необхідність оновлення та поточної кодифікації з цього питання. Як свідчить досвід, саме через застарілість, а по суті – прогалини законодавства, що регулює гарантійні виплати, виникають загрози, які потенційно можуть зазіхати і, нажаль, зазіхають на соціально-економічні права громадян.

Список використаних джерел

1. Дерев’яненко С. Все про відпустки / С. Дерев’яненко // Бухгалтерія в сільському господарстві. – 2010. № 14. – С. 14 – 21.

2. Закон України “Про оплату праці” від 24.03.1995 р. № 108/95 – ВР [Електронний ресурс] // <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=356-12>

КЛАСИФІКАЦІЯ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ЗА ГРУПАМИ ЗГІДНО З ПОДАТКОВИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ

Каліберда С. ОКР «Магістр»*

Тютюнник С.В., к.е.н., доцент кафедри організації обліку та аудиту

Побудова обліку основних засобів ґрунтується на їх визнанні та економічній класифікації. При визначенні основних засобів необхідно виходити з того, що вони є частиною активів, тобто ресурсів, контрольованих підприємством у результаті минулих подій, використання яких, як очікується, призведе до надходження економічних вигод у майбутньому.